

Inhoud:

1. Het vertrek	9	
2. Hotel Concorde LaFayette	14	
3. Weg van Concorde LaFayette	21	
4. Patty	24	
5. De advertentie	27	
6. Restaurants du Coeur	31	
7. Aangenaam aangeschoten	37	
8. Rugpijn	43	
9. American pie	47	
10. Storm	52	
11. Le Cinq	56	
12. Paula op bezoek	61	
13. Een arrogante ambassadeur	65	
14. Peentjes zweten op een advocatenkantoor	71	
15. Een nacht in het Crillon	76	
16. Afscheid	80	
17. Nice terminus	83	
18. Op zoek naar werk	87	
19. Zinderend spel	94	
20. Hoe nu verder?	98	
21. Het leven zien door een roze bril	101	

Nawoord

Dankwoord

1. Het vertrek

Zaterdag, nog vroeg in de ochtend open ik mijn ogen. Ik lig nog in bed en sta op, loop naar het raam en ik zie door de roodwit gestreepte gordijnen dat het een mooie zonnige dag zal worden. Dat heb ik tenminste mee, denk ik een beetje cynisch. Met lood in de schoenen ga ik me aankleden. Gelukkig heb ik de vorige avond al gekozen welke kleren ik zal dragen voor de treinreis naar Parijs. De slaapkamer baadt in een zacht rode gloed, dat een bijzonder mooi licht in de kamer geeft. Terwijl ik mij aankleed voel ik de zenuwen lichtelijk opkomen om ze vervolgens proberen te kalmeren door te denken dat alles toch maar betrekkelijk is en iedereen zo zijn zorgen heeft. De mijne stellen niets voor. Kiezen en achter je uiteindelijke keuze staan, niet meer wikken en wegen, dat is de kunst. Word ik die ooit machtig?

Zachtjes loop ik de trap af met een stuk bagage in de hand om niemand te storen. De rest van de bagage staat reeds beneden. Er wonen drie mensen in dit grote huis, mijn zus Rita, de huisbaas en ik. Ik verwacht Rob, mijn goede vriend die met mij meegaat naar Parijs als amicale begeleider en als pakezel; hij klaagt niet want hij reist mee op mijn kosten. Ik glimlach zodra ik hem zie aankomen want Rob is altijd een amusante afleiding en is behulpzaam. Hij heeft een goede rosé wijn bij zich wat wel zo fijn is om het afscheid aan te kunnen en het kilometerslange traject te overbruggen. Fanny, een vriendin van mij en mijn zus zullen mij uitzwaaien vanaf het perron van Amsterdam CS.

De zon schuift langzaam op en haar stralen vormen een schaduwspel van de raamtraliés die weerkaatsen op de keukenvloer. De huisbaas komt voorzichtig, ietwat verlegen naar mij toe, geeft mij een ferme hand en lacht hartelijk naar mij en wenst mij het allerbeste. Laat ons in godsnaam gaan denk ik. Dergelijke taferelen wekken een sentimenteel gevoel in mij op en

ik probeer deze gemoedstoestand te negeren. Kom, laten we gaan.

De karavaan komt in beweging richting de tramhalte. We zijn met z'n vieren en iedereen is zo vriendelijk een stuk bagage te dragen. Wij stappen in de tram die zich in beweging zet. In een flauwe bocht naar links komt de tram met een ruk tot stilstand. Een rol wc-papier rolt uit mijn bagagezak een flink stuk de tram in en ik snel er achter aan, raap hem op en stop de rol met een besmukte grijns weer terug in de zak.

“Hebben ze in Parijs dan geen wc-papier?”, vraagt Rob ironisch.

“Jawel, maar ik neem graag een voorraadje mee”, zeg ik enigszins beschaamd, wetende dat dit antwoord een weinig onzinnig is. Mijn zus grinnikt om dit malle voorval en in de weer rijdende tram vertelt ze naar aanleiding hiervan een anekdote over mijn verhuizing van Limburg naar Amsterdam, zo'n veertien jaar geleden. Ze vertelt over de volgepakte kartonnen dozen waar de bodems uitvielen doordat ze niet goed in elkaar gevouwen waren en waarin ik mijn verhuisspullen gegooid had omdat ik geen zin had alles netjes in te pakken. Ik lach wat mee en zie de beelden van toen weer voor mij, mijn eerste grote en definitieve stap in het leven; het me met enige angst losmaken van mijn ouders. Het was ook een opluchting.

Op het Centraal Station wachten we op de Thalys naar Parijs. De zon klimt aan de hemel en verwarmt het station. Ik knijp mijn ogen samen om even in de zon te kijken en de warmte op mijn wangen voelt heerlijk aan. De trein wordt aangekondigd en de zenuwen gaan weer een rol van betekenis spelen.

De trein stopt en ik klauter de wagon in met Rob achter mij aan. Rita en Fanny gaan even mee het treinstel in en eenmaal op het balkon begint Fanny te huilen. Oh jee, denk ik. Ik wil weg van deze ongemakkelijk voelende situatie. Nuchterheid belet mij om mee te huilen wat toch niet zo eenvoudig is. Ik probeer haar een beetje te troosten en ik weet dat de bui heel snel over zal zijn daar

Fanny beschikt over een karakter waarin emoties elkaar snel opvolgen maar steeds wel oprecht zijn. Rita stelt zich wat nuchterder op en dit vind ik prettig. Na wat gekeuvel stappen Rita en Fanny uit de trein op het perron van spoor 14a. De deuren gaan dicht en Rob en ik zijn samen met nog tientallen andere reizigers op weg naar Parijs op een zonnige zaterdagochtend. Het is 18 september 1999.

Eenmaal zittend in de coupé opent Rob de fles rosé en ik haal twee glazen uit mijn schoudertas. Terwijl de trein snelheid maakt, kijk ik naar de steeds sneller voorbij glijdende huizen. Rob kijkt eerst naar zijn wijn alsof hij de kleur ervan wil inspecteren, kijkt vervolgens naar buiten en ik doe hetzelfde maar stevig in gedachten verzonken. Gedachten die een aantal maanden terug gaan in de tijd.

Ik zie mijzelf tijdens een paar dagen Parijs, het café Klein Holland binnenstappen om een Nederlands informatiekraantje te zoeken en in te kijken. Een typisch bruin café waar het nog rustig was en ik een biertje bestelde. In een vlaag van enthousiasme stapte ik op het blonde meisje af dat achter de bar stond en ik vertelde haar dat ik graag in Parijs zou willen werken en dus op zoek was naar werk. Misschien kon zij mij een paar tips geven? En die kreeg ik. Een goede vriendin van haar, zo vertelde ze, was reserveringsmanager in een groot hotel in de stad, ze zochten medewerkers. Ik kreeg het telefoonnummer, geschreven op een bierviltje, naar mij toegeschoven. Ik bedankte haar en besloot om de volgende dag dit nummer te bellen.

De volgende ochtend belde ik; een vriendelijk klinkende stem nam op. Ik was verbluft; ik kon meteen op gesprek komen met haar en een Franse collega. Na dit gesprek reisde ik blij weer terug naar Amsterdam.

In de dagen die volgden, werd er over en weer gebeld over mijn eventuele baan als reserveringsmedewerker. Het betrof een tijdelijke baan voor vier maanden ter vervanging van een iemand die met zwangerschapsverlof ging. Ik wachtte op een gunstig

bericht, en in de tussentijd werkte ik tijdelijk als juridisch secretaresse op een Amsterdams advocatenkantoor.

Na een aantal dagen kreeg ik het telefoontje waarin werd gezegd dat ik op 20 september aanstaande kon beginnen. Ik was dolblij voor de kans die mij werd geboden.

Rob heeft mijn glas weer bijgeschonken en hierdoor worden mijn gedachten even in de wacht gezet. De reis verloopt prettig en weer naar buiten kijkend voel ik een lichte angst opkomen die ik met moeite kan onderdrukken. Ik neem nog een ferme slok en probeer te doen alsof ik de wereld in mijn zak heb.

Parijs komt dichterbij. Ik had Rob van tevoren gewaarschuwd niet te zeer te schrikken van de kleine woonruimte die ik tijdelijk ter beschikking heb gekregen.

Bij het opendoen van de deur van mijn 'chambre de bonne', werp ik een blik op Rob om zijn gezichtsuitdrukking te peilen maar ik kan er niets van aflezen.

“Voilà, mijn kamertje.”

“Jemig, toch wel klein”, zegt Rob.

“Het is netjes en proper, de wc is op de gang”, zeg ik.

De koffer en de rest van de bagage worden neergezet, er ontstaat een ongemakkelijke situatie.

“Laten we wat gaan wandelen door de buurt”, stel ik voor.

En zo gaan wij lopen, uren lang, als door onrust voort gedreven. Ik verdring de gedachte dat ik vanaf de volgende dag 's avonds alleen zal zijn in mijn kamertje.

Het kamertje, gelegen op de zesde verdieping van een statig pand aan de rue Monge in het vijfde arrondissement, dat ik zal betrekken van een Franse vriendin van mijn zus, mag ik huren voor 1000,- Franse franc per maand all-in.

De volgende dag, zondag, na gewandeld en heerlijk gegeten te hebben, is het 's middags tijd voor Rob om terug te reizen naar Amsterdam. Ik bedank hem hartelijk voor zijn gezelschap en zwaai hem vanaf het perron van Gare du Nord uit.

“Doe voorzichtig, het komt allemaal goed”, zegt hij.